

TILL SIST

PER ERICSON:

Den enda vägen eller den rätta?

Fritidsnämndens ordförande knackar på dörren. En äldre dam öppnar.
— Goddag, fru Andersson. Det var ifrån kommunen. Jag är här för att hämta betalningen för simbassängen. Har ni ingen simbassäng säger ni? Ja, nu gällde det ju förstås inte det, utan kommunens Äventyrsbad som invigs nästa vecka. Ni vill hellre använda era pengar för att hälsa på er syster i Säffle? Kära hjärtanes . . . Hur ska vi lösa det här då?

Så går den kommunala uttaxeringen naturligtvis inte till. För den genomsnittlige politikern är skattebetalaren oftast en abstraktion, i värsta fall inskuffad under det för mänsklig sympati hopplöst ogripbara begreppet "samlad skattetryck". Detta är ett första rangens problem.

Det finns en tendens hos många politiker att betrakta det egna förtroendeuppdraget som blott en ovanligt prestigefyllt hobby.

De problem som uppstår när skatterna ska sänkas bottnar inte i första hand i ekonomisk omedvetenhet eller illvilja. Nej, snarare är det nog så att alltför många inte helt förmår uppfatta distinktionen mellan att sitta i en vanlig föreningsstyrelse och att sitta i exempelvis en kommunal nämnd.

Alla som varit kommunalpolitiskt verkamma har väl någon gång hört en borgerlig kollega säga något i stil med följande:

— Är det inte ledsamt att vi måste spara och gnetta så? Man skulle ju gärna vilja göra något positivt för bygden också. Som att bygga den där fotbollshallen till exempel. Eller åtminstone borde vi låta bli att lägga ner el-ljusspåret och ponnyklubben.

Mänskligt sett är sådana uttalande djupt förståeliga. Men i ett felaktigt forum ändå farliga. För det betyder att personen i fråga inte har klart för sig att ett politiskt förtro-

endeuppdrag handlar om maktutövning över andra människor. De pengar som förbrukas av politiker tas med tvång ur enskilda människors plånböcker. Människor som lever sina egna liv och som inte kan klara de dagliga utgifterna genom att överskrida sina budgetramar år efter år.

Politik är inte en hobby där man kan passa på att förverkliga sina personliga käpphästprojekt. Politik är en nödlösning. Ett sätt att hantera vissa grundläggande gemensamma åtaganden i de fall där normal, frivillig mänsklig samverkan inte räcker till. Varje ineffektivt använd skattekrona är — för att tala med Wigforss — en stöld ifrån de fattiga.

Just nu är det den insikten som mest av allt måste vinna fäste i borgerliga politikers föreställningsvärld.

Regeringen talar om den enda vägen. Och de ekonomiska realiteterna är onekligen sådana att detta är befogat. Men det räcker inte att motivera skattesänkningar med att valmöjligheter saknas.

Vad händer om den borgerliga regeringen inom loppet av ett par år lyckas få Sveriges ekonomi hjälpligt på fötter? Är det verkligen realistiskt att tro att enigheten håller när den enda vägens politik synbarligen inte är absolut nödvändig på kort sikt? Går Bengt Westerberg med på att sänka skatter även när det inte är akut behövt för att få fart på tillväxt och samsättning?

Moderata Samlingspartiet skulle göra klokt i att sluta tala om den enda vägens politik. Det är den rätta vägens politik som måste förankras i koalitionspartierna. Skatterna ska sänkas inte bara därför att det måste göras, utan också därför att det är riktigt att samhället inte byggs upp med tvång annat än när det verkligen behövs.